

Minnetale for Svein Johanssen 21. august 2021 hos Grete Ræder Østby og Jon Birger Østby, Wilhelm Wilhelmsens vei 75, Hosle

Kjære venner av Svein,

Siden jeg er blitt invitert hit som representant for AMOPA, vil jeg først hilse fra Brynhild Sirevåg, vår leder, som er glad for at vi kan få være med her. Vi har jo ikke hatt noe skikkelig årsmøte i år, og ikke kunnet minnes Svein, slik vi pleier.

I det jeg skal si, vil jeg også i alt vesentlig konsentrere meg om Sveins forhold til Les palmes académiques og medlemsforeningen, AMOPA, l'Association des Membres de l'Ordre des Palmes Académiques, og spesielt den norske avdelingen.

Det var Napoleon som i 1808 opprettet *Les palmes académiques - de akademiske palmene*, en utmerkelse knyttet til undervisning på høyere og videregående nivå. Men det var først i 1955 (René Coty) at denne utmerkelsen ble til en orden, som i moderne tid tildeles både for innsats innen fransk utdanning, og for utbredelse av kjennskap til fransk språk og kultur internasjonalt. Ordenen er heller ikke lenger knyttet bare til undervisning, og den kan også gis til utlendinger. Den har tre grader: ridder, offiser og kommandør,

Svein ble ridder allerede i 1982, og «opphøyet» til offiser i 2010. Og Svein var bare 46 år da han ble dekorert. Nå er man adskillig eldre.

Det var så vidt jeg vet, veldig få som hadde fått palmeordenen før Svein. Jeg vet om fem: Arne Valaker, fransklærer fra Vestlandet i 1977, Rolf Tobiassen i 1979, Jean-Louis Tarrou, Kirsten Fjellheim og Hans Henrik Petersen i 1980. Svein fikk den, sammen med Solveig Kronen, i 1982.

Den norske Amopa-foreningen ble ikke opprettet før i 2005. Det vil med andre ord si at Svein ble kåret til ridder på et tidspunkt da det ikke var noen organisert aktivitet rundt Palme-ordenen i Norge. Vi får anta at de som ble foreslått, hadde gjort seg bemerket og fortjent til den av miljøet rundt ambassaden.

Vi vet at Centre Culturel på den tiden hadde aktive medarbeidere med interesse for *FLE, français langue étrangère*, nettopp det området Svein var opptatt av, og som han hadde ansvaret for ved Pedagogisk Seminar ved Universitetet i Oslo (UIO). Svein var nærmest en ideell kandidat for Palme-ordenen, som har utdanning og ungdom som hovedfelt.

Da den norske Amopa-foreningen ble stiftet i 2005, var Svein selvsagt med helt fra begynnelsen. De første par årene deltok han også i styret. Han var varamedlem i 2006 og deltok på alle møtene, står det i årsmeldingen, og var fullt medlem i 2007.

Lenge var Svein en simpel ridder. Men i 2010 skjedde det noe. Da var det tre riddere fra det forrige århundre som ble opphøyet til offiserer: Jean-Louis Tarrou og Kari Aaser Quarré i tillegg til Svein.

Svein har hele tiden vært et idealmedlem for Amopa de Norvège. Såfremt han har kunnet, har han møtt trofast opp på medlemsmøtene våre, ja han har vært en av de få som også har møtt opp på årsmøtene! Man kunne alltid regne med å treffe Svein nede i Grotten i Holtegata og få en hyggelig prat med han. Han vil bli savnet når vi starter opp igjen møtevirksomheten til høsten.

@@@@

Jeg vil ikke avslutte før jeg har sagt et par ord på vegne av meg selv, som kollega, samarbeidspartner og venn av Svein. I jobbsammenheng har Svein og jeg hatt delvis sammenfallende

interesser, lærerutdanning og fransk som fremmedspråk, og vi har møttes i mange arenaer i utallige år.

Jeg vil begrense meg til å snakke om ett eneste prosjekt, nemlig *Årskurs i fransk for lærere* ved OFNEC (Office franco-norvégien d'échanges et de coopération) ved Universitetet i Caen, som ble satt i gang i 1992, mens jeg var undervisningsleder der.

Denne lærerutdanningen var knyttet til UIO og hadde en pedagogisk ansvarlig fra franskmiljøet. Under utarbeidelsen av årskurset var det naturlig å søke råd hos Svein for didaktikken. Og da utdanningen kom i gang, ble Svein den første pedagogisk ansvarlige, noe han var helt til jeg kom tilbake til UIO noen år senere. Jeg kommer aldri til å glemme den tida vi skrev sluttevalueringen til Norgesnett-rådet for det første studieåret våren 1993, i Syd-Frankrike, med sol, god mat og vin!

Senere, fra 1996 til 1998, var det Sveins tur til å være årskursansvarlig i Caen, og da jeg var den pedagogisk ansvarlige fra UIO. Å arbeide sammen med Svein, både da, og i andre sammenhenger, var konstruktivt og hyggelig, og vi har hatt mange gode stunder sammen.

I de senere årene har vi imidlertid måtte nøye oss med « une tasse de café » en gang iblant, på Blindern eller på en kafe i byen. Men den siste gangen jeg foreslo « la tasse de café », sa Svein at han var for svak til å gjennomføre det. Det var like før han døde.

Kjære Svein, vi savner deg. Takk for det du var for oss.

Turid Henriksen, 21. august 2021